

SIMÓ BATLLE BLANCO. Cap de Planejament i Intermodalitat a CIMALSA.

comissió
d'urbanisme
i mobilitat

Deixem de parlar de polígons industrials

Una activitat que ha ampliat els seus usos, territorialitat i que ha aproximat l'activitat industrial i l'activitat logística.

Fa temps que hem deixat de parlar de polígons industrials i, en l'esforç per reactivar-los, parlem de centres d'activitat econòmica. Potser això va començar per donar un nom més atractiu en un discurs conceptual. Avui ja és la conseqüència d'una activitat que ha ampliat els seus usos i les seves fronteres territorials per poder abaixar costos, i que ha aproximat l'activitat industrial i l'activitat logística.

Així mateix, la proximitat de les zones residencials a causa del creixement urbà amb el desenvolupament d'indústries "netes", ha fet que les zones de servei dels polígons es vinculin cada cop més a usos més residencials: gimnasos, supermercats, etc. A més a més, aquesta necessitat de rendibilitzar la despesa ens ha obligat a compartir recursos i promoure sinergies i enfocar-se cap a un interès comú real. I, així, s'ha ampliat la territorialitat de l'activitat dels polígons. És cert que sempre hi ha hagut sectors plurimunicipals, però aquesta plurimunicipalitat s'ha potenciat a

l'hora d'aprofitar els recursos no saturats de municipis veïns com, per exemple, depuradores, xarxes de subministrament o residuals. Tanmateix, si bé hi ha mecanismes urbanístics, sempre complexos, per a la fase constructiva dels polígons "pluri-municipals", la fase posterior de funcionament esdevé un problema per la dificultat d'equilibrar les despeses d'un servei amb els ingressos d'un centre d'activitat situat en un altre terme municipal.

Però aquesta dificultat també és una dificultat interna dels sectors. Per exemple, l'aplicació del Reglament de seguretat contra incendis en els establiments Industrials comporta la construcció d'un dipòsit antiincendi. Per què optem? Perquè cada empresa construeixi el seu dipòsit de vint metres de diàmetre, sempre que no hagi esgotat els paràmetres que regulen la seva edificabilitat, o per un dipòsit compartit que racionalitzi els recursos però amb un planejament ja executat que difícilment disposarà d'un espai per a la

seva ubicació? Així, a més d'un mecanisme àgil de transformació, bàsicament tràmits urbanístics i municipals, caldrà disposar d'un ens que gestioni el servei d'aquests recursos compartits.

Afegim també la perspectiva de futur que cal tenir per a la promoció, no immediata, d'una activitat. Per exemple, la necessitat d'adaptar-se a la circulació automàtica o als nous requeriments de la sostenibilitat i combustibles nets.

Tot això comporta una transversalitat que situa el desenvolupament dels sectors d'activitat econòmica en terra de tots, amb un problema d'excessives opinions vinculants; o en terra de ningú, amb un problema d'immobilització. Agafant com a base que l'empresa privada ja té la iniciativa de promoure la seva activitat, la promoció industrials des de l'Administració s'hauria de vincular més a la gestió de les necessitats en l'explotació que a la fase de construcció.

Si bé es pot arribar a la solució per molts camins, vull destacar els que, al meu parer, trobo imprescindibles. D'una banda, implicar als diferents agents, especialment els vinculats en l'explotació, en les diferents fases de desenvolupament. De l'altra, la gestió conjunta del sector/polígon, per disposar d'un referent, una entitat de gestió que impulsi la solució i coordini els diferents agents que tenen competència sobre una mateixa actuació. I sempre caldrà una gestió administrativa àgil en els permisos, informes, adaptacions urbanístiques, etc. (àgil no vol dir noves lleis ni afegir informes de noves entitats), que se situï en el difícil equilibri de l'ordenació i estratègia planificada i les necessitats d'adaptació de l'empresa privada.

La promoció industrial des de l'Administració s'hauria de vincular més a la gestió de les necessitats en l'explotació que a la fase de construcció.

